

Arrest

nr. 169 122 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor "ISI", de Pakistaanse inlichtingendienst, die hem ervan zouden beschuldigen banden te hebben met de Taliban.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij 's Raads arrest nr. 98 688 van 12 maart 2013 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 7 februari 2013 opgenomen grond, met name dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: vier dreigbrieven van de Taliban (met vertaling), een 'FIR' over de aangifte van zijn verdwijning, een krantenartikel over zijn verdwijning, twee foto's, medische attesten en informatie over dr. F..

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 98 688 van 12 maart 2013 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor

vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker oppert thans in zijn verzoekschrift volledig verkeerdelijk dat hij “wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming”, aangezien de bestreden beslissing waartegen hij beroep aantekent geen beslissing betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doch wel een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag.

De Raad wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. 135.204; RvS, 18 maart 2005, 142.379 en RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).

Verzoeker uit thans in zijn verzoekschrift op uiterst algemene wijze kritiek op, doch hij ontkracht, noch weerlegt in concreto de verschillende vaststellingen op grond waarvan in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, hij elders in zijn land van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt in een van de grote steden die gelegen zijn in de provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij oppert zeer algemeen dat “de veiligheidssituatie in gans Pakistan zorgwekkend” is “en in het bijzonder in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kasmir (PcK)”, doch hij brengt geen concrete en objectieve informatie aan, noch beschikt de Raad over gegevens waaruit zou blijken dat de situatie in heel Pakistan en in het bijzonder in voornoemde provincies van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Betreffende verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken omtrent Pakistan wijst de Raad er op dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar daar te reizen, doch het geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in gans Pakistan over het hele grondgebied actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 april 2016, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft maar toch wil opmerken dat er voorbij gegaan wordt aan de nieuwe aangegeven feiten in de huidige asielaanvraag in vergelijking met de vorige asielaanvraag. Voor het overige verwijst zij naar de schriftelijke procedure.

4.2. De Raad wijst vooreerst op volgend onderdeel van de beschikking: *“Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor “ISI”, de Pakistaanse inlichtingendienst, die hem ervan zouden beschuldigen banden te hebben met de Taliban.*

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij 's Raads arrest nr. 98 688 van 12 maart 2013 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 7 februari 2013 opgenomen grond, met name dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: vier dreigbrieven van de Taliban (met vertaling), een ‘FIR’ over de aangifte van zijn verdwijning, een krantenartikel over zijn verdwijning, twee foto’s, medische attesten en informatie over dr. F..”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld over de door verzoekende partij naar aanleiding van haar huidige asielaanvraag neergelegde stukken: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.*

Vooreerst legde u vier dreigbrieven van de Taliban voor. De authenticiteit van deze brieven mag ernstig betwijfeld worden. Zo gaat het over brieven die door iedereen die het geschreven Pashtou machtig is opgesteld kunnen worden en ze hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. Drie van deze brieven dateren reeds van 2011 zodat u ze al tijdens uw eerste asielaanvraag had kunnen neerleggen.

Voorts legde u een "FIR" ivm uw verdwijning voor. Echter volgens de inhoud van deze brief zou u op 01/10/2004 verdwenen zijn, terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag steeds aangaf al in 2003 ontvoer te zijn, waarbij u pas in 2004 kon ontsnappen.

Ten derde verwees u naar een krant die over uw verdwijning zou gaan. Echter opnieuw blijkt dat de inhoud (u zou in 2004 verdwenen zijn) niet strookt met uw eerdere verklaringen (u zou in 2003 verdwenen zijn). Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat ook kranten geregeld vervalst worden in Pakistan.

Ten vierde verwees u naar Pakistaanse medische attesten. U beweert dat één attest werd opgesteld wegens de medische behandeling die u nodig had na uw ontvoering door de Taliban. Echter dateert dit medisch attest van 15/12/2003, dus bijna een jaar voordat u volgens uw "FIR" daadwerkelijk verdween, of op een moment dat u volgens uw eerdere verklaringen nog steeds gevangen werd gehouden (u wist immers pas in 2004 te ontsnappen).

Dit medische attest ondersteunt noch de eerste versie van uw verhaal, noch te tweede. De authenticiteit van dit attest en het tweede mag dan ook ernstig betwijfeld worden.

De foto's en de toegevoegde informatie voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier."

Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht, in het verzoekschrift en ter terechtzitting, de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Zij beperkt zich in het verzoekschrift tot het argument dat zij niet geconfronteerd werd met deze bevindingen, doch betwist niet dat "dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.(...)"

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 20 april 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het opwerpen van kritiek, zonder evenwel concrete argumenten bij te brengen die deze kritiek staven en die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS